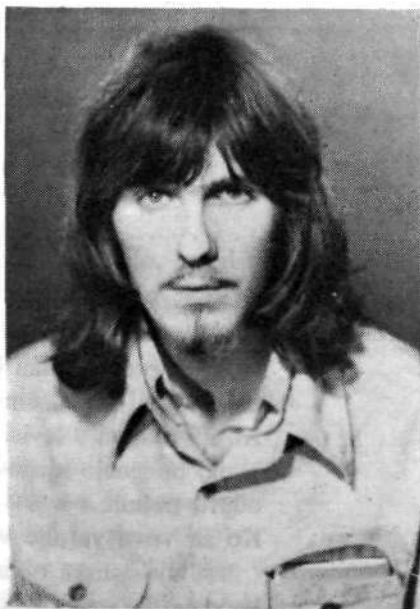

PEKLENSKA V močvirskem prebivališču
 zelenih kuščarjev, sikajočih kač,
 zmajev, regastih žab in rigajočih
 krastač, med škorpionji, papagaji,
 med zelenimi algami in pragozdom kopriv,
 ovijalk in drugačnega zlega zelenja,
 sem se v palači pogovarjal
 z zelenim princem. Smehljaje sem
 se spremenil v krokodila in ga
 neopaženo snedel. On pa mi je vase
 zatopljen nekaj slastno
 o samem sebi govoril.
 Ko sem odhajal, sem skrbno
 pobral iz tal vse svoje
 kosti, da me ne bi kdo kot
 mrtvega opazil.

Tomo
Rebolj

In memoriam

(Vojku Gorjanu)

IN MEMORIAM I Ta čas, velikan med velikani,
 sedi zgrbljen v svoji velikosti,
 da se tudi luč, previdno zastrta

z oranžno ruto slutenega Vzhoda,
pogrezne v misel zmečkanega,
raztapljajočega se prostora.

In njegove neuničljive živali
in tu zraven moje nestrto kraljestvo.
Vse: veliko mesto in sredi
stebrov, ki začuda mirujejo
v srebrni dolžini ulic,
njegov neskončni blazni smeh.

IN MEMORIAM II Ker sva vedela vse o barvah,
je najin jesenski svet žarel
nad roso neuravnovešenega travnika.
Ker sva vedela vse
o potovanjih najinih teles,
so najine oči s smehljajem travnikov
sprejemale vračajoče se ptice sanj.

Ta čas ni prav nič drugače:
isti zvoki, isti vonji, iste barve, iste ptice,
samo prav ta čas je še, iz katerega
segam k njemu.

IN MEMORIAM III Tedaj tisti čas je utrinek
neskončnih sanj,
ko je morje odšumelo svoje
in je mesec, ki je deviško zardel,
ostal iznenada opalno mrtev
sredi težkega morskega neba.
O, tedaj tisti čas
sva si prste strla oba
v utripu najinih src —
saj sva, velikana, veliko vsega slutila —
in nič ni ostalo,
le mivka ob nakodrani vodi
se je oranžno pobarvala.
Kako sem bil srečen,
ko so tedaj tisti čas
ptice kanje zapustile

najino bivališče ob morju semen,
jaz pa sem stal na prazni obali
z dvignjenimi rokami,

jaz pa sem stal
tedaj tisti čas
kakor Abadon in Feniks hkrati
v tistem času,
z dvignjenimi rokami,
ko je njegovo telo,
najbolj plemenito in najmanj umazano,
dišeče kapalo skozi sito
naše neumrljive zemlje.

IN MEMORIAM IV Ah, kako me to prepreda,
da zdaj,
ko je ves najin spomin

kakor s pozlato pomešan pepel
zgorelo usahle trave,
domala nimam besed

za veliko glasbo
najine neponovljive
skupnosti.

IN MEMORIAM V Pomislil sem, kako gnije.
Videl sem v zemljo
popito vodo, ki izgine,
a se ne izgubi.

Videl sem reko,
ki pod hribom spet
mimo gošče nasilnega zelenja
pride ven

in posmehljivo žubori.
In je kakor zvok njegove kitare,
kakor zanesen nasmeh
njegovega blaznega obraza

in navsezadnje, brat velikan,
kdo bi to doumel?

IN MEMORIAM VI:

EPILOG

Sinoči sem se nate
spomnil. Ulica klavnih svetilk
se je upognila
pod tvojimi koraki.
S sipinimi prsti si prebiral
strune kitare,
največji med bardi
pločevinastih maternic
in ranjenih lokomotiv
v trikratnem svetu, ki se
v jutrišnjem dnevu
rjasto lomi, med glasovi,
ki današnje besede obsojajo
na laž za boljši jutri.

Še zdaj vidim, kako
si odhajal. Ti je bilo
težko? — Ne verjamem.
To je bil pač boj ovna
(vsi ovni se tako borimo)
v jutru, ko se še nihče
ne zaveda dneva.
Na tvojem ramenu je rana,
v tvojih krvavih očeh
je tvoje ime —
še neizpolnjena pesem,
še neizpolnjena pesem,
še neizpolnjena pesem.